

بانوی کاراته کار محله فاطمیه با عشق به کودکان و نوجوانان، از سد نبود امکانات عبور کرده است

قهرمان پروری در مسجد

۳

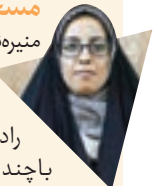

راه تجربه

سمیرا شاهیان ادر مسجد چهارده معصوم (ع) محله فاطمیه در فضایی به دور از تجملات و حتی امکانات باشگاهی، بانویی کاراته کار با کمربند دان ۴ و مدرک مربیگری و داوری، ورزش را با نوای اذان در آمیخته است. در این مسجد، فرش ها، زمین تمرین اندوبه جز نبود تا تاتامی، آینه ای هم نیست تا بچه ها تکنیک های خود را بررسی و اصلاح کنند. اما عشق و علاقه همه این کمبودها را جبران می کند؛ علاقه یک مربی به بچه هایی که به او به چشم یک دوست صمیمی نگاه می کنند.

۱۴ سال مربیگری در مسجد

منیره نصیری، یکی از مربیان موفق کاراته در سبک وادوریو است. او حدود چهارده سال است کلاس های ورزشی اش را در مساجد منطقه برگزار می کند. جرقه این مسیر، با چند شاگرد در مسجد جواد الائمه (ع) این محله زده شد. اما بعد ها کلاس هایش در مسجد چهارده معصوم (ع) در خیابان شهید ابراهیمی و مسجد شهید ابوذر غفاری در بولوار دوم رونق بیشتری گرفتند. او می گوید: باشش هفت نفر شروع کردیم، ولی الان فقط در مسجد چهارده معصوم (ع) حدود دصت تا هفتاد شاگرد دارم. امکاناتی نداریم، نه آینه، نه کیسه بوکس، نه حتی تشک مناسب. روی فرش تمرین می کنیم، با این حال شاگردانم در مسابقات کشوری و حتی بین المللی مقام آورده اند.

زمین می شد، اما حالا کمربند قهوه ای دارد و با بچه های بزرگ تر مبارزه می کند و می گوید: اینجا می کوشم اعتماد به نفس بچه ها بالا برود. من از این چیزها لذت می برم. اینکه یک بچه با من بزرگ و قوی شود، اخلاق و روحیه اش تغییر مثبت کند، از هر کاری مهم تر است.

کاراته برای همه

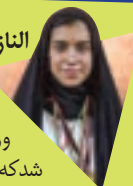
در کلاس های نصیری، همه کنار هم تمرین می کنند؛ از بچه های چهار پنج ساله تا بزرگ سالان. او می گوید: تابستان ها کلاس خیلی شلوغ می شود و تعدادشان تا هشتاد نفر هم می رسد. آن موقع گروه بندی می کنیم، ولی همیشه سعی می کنم بچه ها با هم تعامل داشته باشند و یاد بگیرند کنار هم باشند. کلاس هادر مسجد چهارده معصوم (ع) سه روز در هفته برگزار می شود. با این حال، نصیری فقط مربی نیست؛ «مامان دوم» شاگردانش است. کسی که نه فقط فنون دفاع شخصی را یادشان می دهد، بلکه به حرف هایشان گوش می کند و با آغوشی باز، پای صحبت هایشان می نشیند.

شرکت های خصوصی را دوست ندارم و مربیگری را با جان و دل انجام می دهم. حتی اگر درآمد کمتر از شغل مرتبط با رشته تحصیلی ام باشد، عاشقانه آن را دنبال می کنم. او از شاگرد هشت ساله اش می گوید که روزهای اول با گریه وارد

مربی ام الگویم است

الناز کز خدایی، ۱۴ ساله

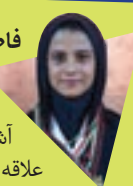
سه سال است که در رشته کاراته فعالیت می کنم و در حال حاضر کمربند بنفش دارم. ورودم به باشگاه، با تشویق یکی از دوستانم آغاز شد که از محیط و شیوه آموزش در مسجد بسیار رضایت داشت. همان روز برای ثبت نام اقدام کردم و خیلی زود متوجه شدم که با وجود نبود امکانات مناسب و شرایط سخت، مربی آنجایی سنی نصیری با تمام توان برای پیشرفت ما تلاش می کنند. تجربه شخصی من نشان داد که ورزش در محیطی غیر از باشگاه، مانعی برای رسیدن به موفقیت نیست. مربی ما با تمام توان و تعهد، کنار ما ایستاده و نقش الگویی واقعی را برای من ایفا کرده است. تاکنون موفق به کسب سه مدال طلای استانی شده ام و هدفم ادامه این مسیر تا رسیدن به بالاترین سطوح کشوری و بین المللی است.

همیشه به ما امید می دهد

فاطمه سادات رحیمی، ۱۳ ساله

من حدود یک سال و نیم است کاراته کار می کنم. از طریق یکی از بچه های مدرسه با این رشته آشنا شدم. او در کلاس کاراته شرکت می کرد و من هم علاقه مند به ورزش های رزمی بودم. یک روز با او به کلاس رفتم تا فقط تماشا کنم، اما همان روز جذب فضای تمرین و اخلاق مربی شدم و تصمیم گرفتم ثبت نام کنم. از ابتدا با خانم نصیری کار کردم. ایشان نه تنها از نظر فنی مربی توانمندی هستند، بلکه از نظر اخلاقی هم تأثیر زیادی بر من گذاشتند. همیشه به ما امید می دهند. درباره راه حل مشکلات، روابط با خانواده با ما صحبت می کنند. با اینکه گاهی استرس زیادی داشتم، در مسابقات استانی و کشوری شرکت و مقام های خوبی کسب کردم. اگر چه امکانات مسجد خیلی محدود است، مربی ام باعث شده است هیچ وقت دلم نخواهد در باشگاه ورزشی ثبت نام کنم.

مسجد را بیشتر دوست دارم

به گفته نصیری، دلیل انتخاب مسجد، فقط کاهش هزینه خانواده ها نیست؛ «خیلی از والدین به خاطر امنیت فضای مسجد اجازه می دهند حضور بچه هادر کلاس کاراته ادامه دار شود. در کنار آن، بچه هایی داشتم که مقید به حجاب نبودند و اصلاً نماز نمی خواندند. ولی بعد از مدتی حضور در کلاس، خودشان چادر خریدند و نماز خوان شدند. یکی از شاگردانم می گوید در زمان رفت و آمد به کلاس کاراته و به دلیل علاقه ای که در دلش به وجود آمده است، چادر می پوشد. این کار او برای من از هر چیزی ارزشمندتر است. به همین دلیل مسجد را بیشتر از باشگاه دوست دارم.»

دلسوزی مادرانه

این مربی پرتلاش، ورزش را فقط وسیله ای برای قوی شدن بدن نمی بیند و می گوید: من اول سعی می کنم مربی اخلاق بچه ها باشم، بعد مربی کاراته شان. وقتی کودکی پایه پای آموزش های من بزرگ می شود، باید یاد بگیرد دست کسی را گرفتن زیباتر از ضربه زدن به او است. خیلی وقت ها هنرجویان رزمی کار می خواهند با زور و تکنیکشان با دیگران مقابله کنند، ولی من همیشه به آن ها یادآوری می کنم صبر و گذشت داشته باشند. او از درد دل های مادرانه اش می گوید: در منطقه ای کار می کنم که شاید بعضی خانواده ها نتوانند برای ورزش بچه هایشان هزینه زیادی بدهند. هر کدام از هنرجویانم اگر بخواهند در باشگاه ثبت نام کنند، دست کم باید ماهیانه ۵۰ هزار تومان بپردازند. در حالی که در مسجد تقریباً یک پنجم این مبلغ را پرداخت می کنند. نصیری با وجود داشتن مدرک لیسانس نرم افزار، هرگز دنبال کاری در زمینه تحصیلاتش نرفته است؛ «کار کردن در

